

Jedného sériového vraha už chytila.
Podarí sa jej chytiť aj druhého?

TEMNÉ PIESKY

ROBERT
BRYNDZA

TRILER S KATE MARSHALLOVOU

Ljndeni

Temné piesky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Bryndza
Temné piesky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNÉ PIESKY

TEMNÉ PIESKY

ROBERT
BRYNDZA

Ljndeni

Venujem maminke Vierke

Svet je nebezpečné miesto – nie kvôli ľuďom,
ktorí sú zlí, ale kvôli ľuďom, ktorí s tým nič nerobia.

Albert Einstein

Zlo je neokázalé a vždy ľudské,
spáva v našej posteli a jedáva za naším stolom...

W. H. Auden

PROLÓG

28. augusta 2012

Simon plával ako o život, dychčal a dusil sa v odpornej ľadovej vode. Priehrada bola obrovská a Simon pretínal atramentovo čiernu vodu energickým kraulom, vzdaloval sa do tmy, preč od hukotu závesného lodného motora. Na zamračenej oblohe nesvietil mesiac a jediné svetlo prichádzalo z Ashdeanu, tri kilometre odtiaľto, bola to oranžová žiara, ktorá ledva dosiahla k priehrade a okolitým slatinám.

Tenisky, ťažké Nike Air Jordany, ktoré si pevne zaviazal, skôr než odišiel z tábora, ho na chodidlách ťažili ako kusy olova, a cítil, ako ho spolu s mokkými džínami ťahajú dolu. Bolo neskoré leto a tam, kde sa ľadová voda stretávala s vlhým nočným vzduchom, visel nad hladinou riedky opar.

Čln bol malý a pevný a muža, ktorého pri ňom zazrel na kraji priehrady, vnímal len ako siluetu. Simonova baterka osvietila telo, ktoré muž nakladal do člna. Ochabnutú postavu tesne zakrútenú do bielej plachty, ktorá bola pokrytá flakmi krvi a hliny.

Všetko sa udialo veľmi rýchlo. Muž spustil telo do člna a zaútočil. Simon vedel, že je to muž, hoci z neho videl len tieň. Keď Simonovi vykopol z ruky baterku a udrhel ho, Simon zacítil odporový ostrý zápach potu. Simon sa krátko bránil, ale hanbil sa za to, ako potom spanikáril a rozbehol sa do vody. Mal bežať opačným smerom, naspäť do hustého lesa, ktorý obklopoval priehradu.

Simon teraz ledva lapať dych, ale pokúšal sa zrýchliť. Od námahy ho boleli svaly. Vybavili sa mu plavecké tré-

ningy, počítal do troch a pri štvrtom zábere vynáral hlavu. Vždy keď dospel k štvorke, hukot lodného motora bol čoraz bližšie.

Bol dobrý plavec, ale spomaľovali ho zranenia. Pri nádychu mu chrčalo v pľúcach. Muž ho trafil do rebier a Simonovi v hrudi pulzovala bolesť. Zhlboka sa nadychoval, ale už prehltal vodu a vzduch sa mu nedostával do pľúc.

Vrhla sa naňho stena hmly a obklopila ho ako chladná deka. Simon si myslel, že by ho to mohlo zachrániť, ale čln odrazu zahučal rovno za ním a zasiahol ho do temena. Simon vyletel dopredu a stiahlo ho pod vodu. Pocítil bolesť – vrtuľa lodného motora sa mu zadrela do mäsa.

Mal pocit, že omdlie – pred očami mu blikali hviezdinky a telo mu stárplo od nárazu. Nemohol pohybovať rukami. Z celej sily kopal, ale premočené nohy a chodidlá ako by ani poriadne nereagovali, pohybovali sa takmer lenivo. Vynoril sa na hladinu obklopenú oparom a v hlave sa mu prihovril pokojný hlas.

Načo sa ešte vzpieráš? Klesni dolu, tam budeš v bezpečí.

Zakašlal a vyplul slanú vodu. Zvonilo mu v ušiach, nepočul nič iné. Voda okolo neho sa rozvlnila a z hmly sa znovu vylúpla prova člna. Keď ho zasiahla pod bradou, počul, ako mu praská čeľusť, a vyhodilo ho hore a dozadu, takže chvíľu zostal ležať na hladine. Prešiel cez neho čln – na hrudi pocítil jeho trup a potom sa mu lopatky motora zaryli do pokožky na rebrách.

Simon už nedokázal pohybovať rukami ani nohami. Hlavu a tvár mal stárpnuté, ale zvyšok tela mu horel. Ešte nikdy necítil takúto bolesť. Na rukách ho hriala voda. Bola to jeho krv, nie voda. Jeho krv bola teplá a prúdila do vody.

Zacítil benzín z motora, voda sa znovu zavlnila a Simon vedel, že člň sa k nemu vracia.

Zavrel oči a vypustil z pľúc vzduch. Jeho poslednou spomienkou bolo, ako ho obklopuje studená čierna voda.

O dva dni neskôr

Kate Marshallová sa zhlboka nadýchla a skočila do studenej vody. Vynorila sa na hladinu a chvíľu sa tam pohojďovala, nad líniou vody, ktorú videla v potápačskej maske, sa týčil skalnatý dartmoorsky kraj a sivá obloha, potom sa ponorila do priehrady. Pod hladinou bola dobrá viditeľnosť. Katin dospievajúci syn Jake sa ponoril ako prvý a šliapal pod ňou vodu, z regulátora mu stúpali bublinky vzduchu. Zamával a ukázal jej vztýčené palce. Kate mu odkývala a striasla sa, keď jej chlad prenikol aj do neoprénovej kombinézy. Napravila si regulátor a prvýkrát sa nadýchla kyslíka z fľaše, ktorú mala pripevnenú na chrbte. Na jazyku pocítila jeho kovovú chuť.

Potápali sa v Temných pieskoch, hlbokoj umelej vodnej nádrži, ktorá sa nachádzala asi tri kilometre od Katinho domu neďaleko Ashdeanu v Devone. Skaly obalené riasami, z ktorých zoskočili, sa prudko zvažovali, a keď sa ponorila hlbšie za Jakom, chlad a šero boli ešte intenzívnejšie. Jake mal teraz šesťnásť rokov a po prudkom rastovom špurre za posledné mesiace bol takmer rovnako vysoký ako Kate. Musela mocne vykopnúť oboma nohami, aby ho dohnala.

Trinášť metrov pod hladinou voda nadobudla šerý zelený odtieň. Zapli si čelovky a vrhali okolo seba svetelné oblúky, ktorým sa nedarilo preniknúť do hĺbín. Z tieňov sa vynoril úhor a vlnil sa pomedzi nich, vo svetle čeloviek bolo vidieť jeho prázdny pohľad. Kate cúvla, ale Jake sa ani nemykol a fascinovane úhora pozoroval, keď mu priplával k hlave a vzápätí zmizol v tieňoch. Potom sa Jake obrátil

k mame a v maske zdvihol obočie. Kate sa zamračila a ukázala mu palce nadol.

Jake trávil s Kate leto, prišiel po záverečných stredoškolských skúškach. V júni a júli chodili na kurz do miestnej potápačskej školy a absolvovali niekoľko potápačských výletov na mori, boli aj v zaplavenej jaskyni na okraji Dartmooru, kde sa nachádza fosforeskujúca, žiariaca stena. Priehrada Temné piesky vznikla v roku 1953 zaplavením údolia a dediny Temné Piesky a Jake našiel na internete, že je možné potápať sa na jej dno a pozrieť si zaplavené ruiny starého dedinského kostola.

Na zostup si vybrali miesto na hornom konci priehrady, kilometer a pol od stavidiel, ktoré hnali vodu cez dve obrovské turbíny na výrobu elektriny. Neveľká oblasť tam bola vyhradená pre potápačov, do zvyšku priehrady mali vstup prísne zakázaný. Kate počula hlboký hukot vzdalenej vodnej elektrárne, ktorý v chlade a tme pôsobil zlovestne.

Bol to až strašidelný pocit, vznášať sa vo vode nad tým, čo bývalo kedysi dedinou. Kate rozmýšľala, ako to tam dolu asi vyzerá. Čelovky osvecovali len naplaveninu a kalnú zelenú vodu. Vedela si však tam dolu predstaviť kedysi suché cesty a domy, kde žili ľudia, aj školu, kde sa hrávali deti.

Kate začula tiché pípnutie a pozrela na potápačský počítač. Nachádzali sa v hĺbke sedemnást metrov a počítač ich znovu pípaním upozornil, aby spomalili zostup. Jake sa nachiahol a chytil ju za rameno, až sa mykla. Ukázal vľavo dolu pod seba. Zo šera sa vynárala veľká silueta. Zamierili k nej, a keď sa priblížili, Kate rozoznala obrovskú kupolu kostolnej veže. Zastali pár metrov od nej, čelovky vyslali lúče na masu kôrovcov, ktorá pokrývala kupolu. Pod kupolou si Kate všimla tehly kostolnej veže, už zelenkavé od rias,

a oblúkové kamenné okná. Naozaj strašidelný pohľad, táto stavba, dielo človeka, ktoré sa kedysi týčilo do výšky, a teraz ponorené takto hlboko vo vode.

Jake si z opasku odopol vodotesné vrečko, v ktorom mal digitálny fotoaparát, a urobil niekoľko záberov. Obzrel sa na Kate. Prečítala údaj z počítača. Nachádzali sa v hĺbke dvadsať metrov. Prikývla a nasledovala syna k oknu. Chvíľu sa vznášali vonku, potom nazreli do rozsiahlej prázdnej dutiny starej kostolnej veže, kde bol kal vo vode ešte hustejší. Každý centimeter vnútorných stien pokrývali kôrovce a kde-tu sa vydúvali. Kate však aj napriek ich hrubej vrstve rozoznala obrysy klenbového stropu. Na veži boli štyri okná, z každej strany jedno. Okno vľavo sa hmýrilo kôrovcami a okno vpravo bolo takmer úplne zakryté, zostala v ňom len úzka štrbinka, ktorá Kate pripomenula strieňu v stredovekom hrade. Okno oproti bolo voľné a rozoznávali za ním matnú zeleň vody.

Kate preplávala cez okno do veže. Zastali v strede a Kate vystúpila hore, aby si lepšie obzrela klenbový strop. Jednu stranu stropu pretínal trám, ktorý kedysi držal kostolné zvony. Teraz ho obaľovali kôrovce a kopírovali aj oblúkové kontúry stropu. Spod jedného trámu vyliezol obrovský rak, dlhší než tridsať centimetrov, a rozbehol sa po strope k nej. Kate sa zlakla a takmer skríkla, mykla sa dozadu a hľadala Jaka, pod vodou spomalene mávala rukami. Keď rak ponad nich prebehol, nožičky mu len tak hrkotali na ulitách tesne na seba natlačených kôrovcov. Zastal rovno nad nimi. Kate stále prudko bilo srdce. Zrýchlil sa jej dych a poriadne si potiahla zo zásoby kyslíka.

Rak šklbol tykadlami, rozbehol sa po klenbovom strope a zmizol v protiahlom okne. Kate si všimla, že niečo sa

vnáša vo vode pred oknom, ktorým rak utiekol. Priplávala bližšie a lúč svetla dopadol na dve jasnočervené tenisky. Pobybovali sa vo vode v hornej časti okna.

Premohol ju nával strachu aj vzrušenia. Odrazila sa nohami, zachytila sa o kamenný oblúk a pomaly sa vytiahla cez okno. Tenisky sa pohojdávali priamo nad otvorom a boli obuté na nohách mŕtveho tela, ktoré viselo vo vode, ako keby stálo, vedľa kupoly kostola.

Jake preplával za ňou cez okno a hodilo ho dozadu, až hlavou narazil do steny veže. Kate počula jeho tlmenný výkrik a výhľad jej zakryli bublinky z regulátora. Načiahla sa a chytila ho, nedokázala ho však poriadne zovrieť, lebo jej zavadzala jeho kyslíková fľaša. Odtiahla ho od veže. Potom sa pozrela na telo.

Bol to mladý muž. Mal krátke tmavé vlasy a oblečenie mal modré džínsy s opaskom so striebornou sponou. Na zápästí mal elegantné hodinky. Okolo krku mu poletovali zvyšky roztrhaného bieleho trička. Mal vypracovanú športovú postavu. Hlavu mal sklonenú dopredu a tvár, hrud' aj nafúknuté brucho mal pokryté reznými a tržnými ranami. Najviac ňou otriasol výraz jeho tváre: oči mal vytreštené, zračil sa v nich strach. Bol nehybný, ale odrazu sa mu krk pohlol a zapulzoval. Pociťala, ako sa jej Jake znovu chytil, a strašnú chvíľku si myslela, že ten chlapec vo vode ešte žije. Hlava sa mykla, čeľuste sa rozďavili, medzi polámanými zubami sa vynoril čierny ligotavý úhor a vyzeralo to, ako keby mu vytiekol z otvorených úst.

2

„Prečo ste sa tam dnes potápali?“ spýtal sa detektív hlavný inšpektor Henry Ko.

„Navrhol mi to môj syn Jake. Počas horúčav dosť klesla hladina... Mysleli sme si, že uvidíme zatopenú dedinu,“ povedala Kate.

Pod potápačskou kombinézou sa potila, vlasy mala od vody polepené a svrbela ju pokožka hlavy. Jake sa ochabnuto opieral o predné koleso Katinho modrého Fordu, oči upieral do diaľky, kombinézu mal spustenú po pás. Bol veľmi bledý. Katino auto stálo na trávnatom brehu hneď vedľa priehrady. Henryho policajné auto parkovalo len pár metrov odtiaľ. Trávnatý breh sa končil desať metrov pred autami pri pôvodnej hladine priehrady, ale po období sucha sa k okraju vody zvažovalo dvadsaťmetrové pásmo obnažených kameňov. Kamene boli ešte zelené od rias, ktoré vysušilo a spálilo horúce slnko.

„Môžete mi ukázať, kde sa vznáša to telo?“ pýtal sa ďalej Henry a zapisoval si do notesa ceruzkou. Mal krátko po tridsiatke, športovú postavu a vedel sa dobre vyjadrovať. Vyzeral, že by mal skôr chodiť po móle na módnej prehliadke v Miláne, než obzerať si miesto činu vraždy. Priliehavé džínsy mu obopínali svalnaté nohy a na košeli mal rozopnuté tri gombíky. Medzi hrudnými svalmi mu na opálenej pokožke spočíval strieborný náhrdelník.

Vedľa neho stála mladá policajtká v uniforme a pod pazuchou si držala čiapku. Dlhé čierne vlasy mala zasunuté za uši a hladkú krémovú pleť sčervenenu od horúčavy.

„Telo je pod vodou. Boli sme v hĺbke dvadsať metrov. Potápali sme sa,“ vysvetlila mu Kate.

„Viete presnú hĺbku?“ spýtal sa, prestal písať a pozrel na ňu. „Áno,“ prikývla Kate a zdvihla zápästie s potápačským počítačom. „Je to telo mladého chlapca. Má tenisky Nike Air Jordan a modré džínsy s opaskom. Tričko mal roztrhané na kúsky. Vyzeral, že je zhruba v Jakovom veku, osemmásť, možno deväťásť rokov... Na tvári a na trupe mal rezané a tržné rany.“ Preskočil jej hlas a zavrela oči. *Je niekde matka toho mŕtveho chlapca?* pomyslela si Kate. *Strachuje sa, rozmýšľa, kam sa asi podel?*

Kate bola bývalá policajtká. Dobré si pamätala obdobie, keď musela oznamovať príbuzným smrť člena rodiny. Najhoršie boli úmrtia detí a mladých ľudí: zaklopať na dvere, čakať, kým ich niekto otvorí, a potom vidieť ten výraz na tvárach rodičov, keď si uvedomili, že ich syn alebo dcéra sa už nikdy nevráti domov.

„Videli ste, či mal chlapec zranenia vpredu alebo vzadu, prípadne aj tam, aj tam?“ spýtal sa Henry.

Kate otvorila oči. „Chrbát som mu nevidela. Bol k nám obrátený tvárou, vznášal sa vo vode pri kostolnej veži.“

„Prišli ste do kontaktu s niekým iným? Videli ste člny? Ďalších potápačov?“

„Nie.“

Henry si čupol k Jakovi.

„Čau, kamoš. Ako to zvládaš?“ spýtal sa a ustarostene zmraštil tvár. Jake len hľadel pred seba. „Chceš kolu? Pomôže ti to prekonať šok.“

„Áno, dá si. Vďaka,“ odvetila za syna Kate. Henry kývol na policajtku a tá odišla k autu. Kate si čupla vedľa Henryho.

„Ten chalan. Nemal potápačský výstroj,“ povedal Jake roztrasene. „Čo robil tak hlboko bez výstroja? Bol celý dobitý. Telo mal samú modrinu.“ Utrel si z tváre slzu, ruky sa mu triasli.

Policajtku sa vrátila s plechovkou koly a károvanou dekou. Plechovka bola teplá, ale Kate ju otvorila a podala Jakovi. Pokrútil hlavou. „Len si trochu odpi. Cukor pomáha, keď je človek v šoku...“

Jake si srkol z plechovky a policajtku mu prehodila cez plecica deku.

„Vďaka. Ako sa voláte?“ spýtala sa Kate.

„Donna Harrisová,“ predstavila sa policajtku. „Šúchaj si ruky. Aby sa ti rozprúdila krv.“

„Donna, zavolajte potápačov. A povedzte im, že možno pôjde o hĺbkové potápanie,“ povedal Henry. Prikývla a vytiahla vysielaciu.

Vzduch bol dusný a vlhký, nízko na oblohe sa tvorili tmavosivé mraky. Na konci priehrady stála vodná elektrárňa, dlhá a nízka betónová budova. Spoza nej sa ozvalo vzdialené zahrmenie. Henry si poklopil ceruzkou po notese.

„Máte obaja potápačské oprávnenie? Viem, že tu platia prísne pravidlá, keďže priehrada má veľkú hĺbku a je tu vodná elektrárňa.“

„Áno. Začiatkom augusta sme obaja dostali potápačské certifikáty,“ povedala Kate. „Môžeme sa potápať do dvasiatich metrov a odkedy je Jake v lete u mňa na návšteve, strávili sme vo vode tridsať hodín...“

Henry listoval v notese, hladké čelo mu zbrázdili vrásky.

„Počkať. Jake je u vás na návšteve?“ spýtal sa. Kate pocítila, ako jej zovrelo srdce. Teraz bude musieť vysvetliť, ako je to s Jakom.

„Áno,“ prikývla.

„Takže kto býva na adrese, ktorú ste nadiktovali, keď ste volali pohotovosť... Armitage Road 12, Thurlow Bay?“

„Ja,“ vydýchla Kate. „Jake býva s mojimi rodičmi vo Whitstabli.“

„Ale vy ste Jakova, ehm, biologická matka?“

„Áno.“

„Jeho zákonná zástupkyňa?“

„Má šestnásť rokov. Býva s mojimi rodičmi. Do jeho šestnástich narodenín boli jeho zákonnými zástupcami. Po prázdninách nastúpi do kolégia vo Whitstabli, preto ešte stále býva s nimi.“

Henry pozrel na Kate a Jaka.

„Máte rovnaké oči,“ povedal. Ako keby to bolo potvrdenie, ktoré hľadal. Kate a Jake mali rovnakú a dosť vzácnu farbu očí: modrú s oranžovými škvrnkami vystreľujúcimi od zreničiek.

„Volá sa to sektorálna heterochrómia, oči vtedy majú viac ako jednu farbu,“ vysvetlila Kate. Donna medzitým dokončila hovor z vysielacky a vrátila sa k nim.

„Ako sa píše *sektorálna heterochrómia*?“ spýtal sa Henry a zdvihol hlavu od notesa.

„Záleží na tom? Pod vodou je telo mladého chlapca a mne to pripadá ako násilná smrť,“ vyhlásila Kate, lebo sa už prestávala ovládať. „Mal na sebe rany a modriny a musel umrieť iba nedávno, lebo telo sa pár dní po potopení začne vznášať. Tlak v tej hĺbke a studená voda spomalila rozklad, ale ako viete, mŕtvola sa napokon vždy začne vznášať.“

Kate rozprávala a zároveň šúchala Jakovi ruky. Pozrela mu na nechty, odľahlo jej, keď videla, ako sa mu do nich čiastočne vracia farba. Znovu mu ponúkla kolu a tentoraz si poriadne odpil.

„Vidím, že sa v tom vyznáte,“ poznamenal Henry a prizmúril oči. Boli to krásne oči farby karamelu. Kate si po-

myslela, že je príliš mladý na to, aby mu niekto zveril hodnosť detektíva hlavného inšpektora.

„Kedysi som bola detektívka v metropolitnej polícii,“ pokrčila plecami.

Na tvári mu zasvietila spomienka. „Kate Marshallová,“ povedal. „Áno. Pred dvoma rokmi ste sa podieľali na tom známom prípade. Chytili ste človeka, ktorý napodobňoval vraždy z prípadu Kanibala z Deviatich brestov... čítal som o tom... ale počkať... To ste už pracovali ako súkromná vyšetrovateľka?“

„Áno. V roku 1995, keď som ešte bola policajtkou, som chytila pôvodného Kanibala z Deviatich brestov. Jeho imitátora som chytila ako súkromná vyšetrovateľka.“

Henry listoval v notese, na tvári sa mu zračil zmätok.

„Predtým ste mi povedali, že prednášate kriminológiu na univerzite v Ashdeane, ale teraz vravíte, že ste kedysi boli policajtkou a zároveň si privyrábate ako súkromná vyšetrovateľka? Čo mám teda uviesť v hlásení ako vaše povolanie?“

„Pred dvoma rokmi ma požiadali, aby som pomohla vyriešiť jeden odložený prípad. Súkromná vyšetrovateľka som bola iba kvôli tomu a jednorazovo. Inak na plný úväzok učím na univerzite,“ pustila sa do podrobností Kate.

„A žijete sama a Jake žije s vašimi rodičmi vo Whitstabil...“ Zastal s ceruzkou nad stránkou a znovu na ňu pozrel. Obočie mu vystrelilo takmer až po vlasy. „Fíha. Otec vášho syna je sériový vrah Peter Conway...“

„Áno,“ odvetila Kate – takéto okamihy neznášala, už ich zažila veľakrát.

Henry nabral do líc vzduch, zohol sa a pozrel na Jaka s novým záujmom. „Uf. To musí byť drsné.“

„Áno, trochu ťažko sa organizujú rodinné stretnutia,“
utrúsila Kate.

„Myslel som to tak, že to musí byť drsné pre Jaka.“

„Viem. To bol len vtip.“

Henry na ňu chvíľu zmätene hľadel. *Dobre sa na teba pozerá, ale ktovieako ti to nepáli*, prebehlo jej hlavou. Henry sa vystrel a poklopal ceruzkou po notese.

„Čítal som fascinujúcu štúdiu o deťoch sériových vrahov. Väčšina z nich vedie normálny život. Jedno dievča bolo v Amerike, jeho otec zavraždil šesťdesiat prostitútok. Šesťdesiat! A teraz pracuje v Targete... Target je obchodná sieť v Amerike.“

„Viem, čo je Target,“ odvrkla Kate. Zrejme si vôbec nevedomoval, ako necitlivo to vyznieva. Donna mala toľko slušnosti, že odvrátila zrak.

„Pre Jaka to musí byť fakt drsné,“ zopakoval a znovu písal do notesa. Kate mala sto chutí vytrhnúť mu ceruzku a zlomiť ju napoly.

„Jake je absolútne normálny, spokojný a vyrovnaný tínedžer,“ vyhlásila. Jake práve vtedy zastonal, naklonil sa dopredu a vyvracal sa na trávnu. Henry cúvol, ale schytala to jedna draho vyzerajúca hnedá kožená topánka.

„Doriti! Boli nové!“ skríkol a odpochodoval k policajnému autu. „Donna, kde sú tie vlhké utierky?“

„To nič,“ povedala Kate a čupla si k Jakovi. Utriel si ústa.

Kate sa obzrela na priehradu. Ponad slatinu sa k nim valili nízke čierne oblaky, zablysko sa a zarachotil hrom.

Ako ten chlapec zomrel?

3

Kate podpísala výpoveď a mohli s Jakom odísť. Cestou z parkoviska pri priehrade minuli dve veľké policajné dodávky a dodávku koronera.

Kate v spätnom zrkadle pozorovala, ako vozidlá zastali na brehu. V mysli jej ožil obraz chlapca visiaceho vo vode a utrela si z oka slzu. V istom zmysle až ľutovala, že nemôže zostať a dozrieť, aby sa jeho telo bezpečne dostalo na hladinu. Načiahla sa a chytila Jaka za ruku. Stisol jej ju.

„Potrebujeme benzín,“ povedala, keď videla, že majú málo paliva. Zastavila na čerpacej stanici neďaleko ich domu, prešla popri pumpách a zaparkovala vzadu. „Mal by si si obliecť nejaké suché šaty, zlatko. Sú tam toalety a môžeš mi veriť, že naozaj čisté.“

Jake prikývol, tvár mal stále bledú. Kate by bola radšej, keby niečo povedal. Ticho ju ničilo. Stiahol si dozadu mokré vlasy, ktoré si nechal narásť po pleciah, a zopol si ich gumkou, ktorú nosil na zápästí. Kate otvorila ústa a chcela ho upozorniť, že gumky škodia vlasom, ale hneď ich zase zavrela. Keby doňho teraz domrzala, ešte viac by sa uzavrel. Jake vystúpil z auta a zo zadného sedadla si zobral suché oblečenie. Dívajú sa, ako sa so sklonenou hlavou vlečie k toaletám. Mal toho za sebou priveľa, oveľa viac ako väčšina iných šestnásťročných.

Kate si sklopila zrkadielko a obzrela sa v ňom. Dlhé vlasy mala pretkané šedinami. Vyzerala bledá a presne na svojich štyridsaťdva rokov. Zrkadielko vrátila na miesto. Toto bol Jakov posledný deň predtým, ako sa mal podľa dohody vrátiť k jej rodičom. Po potápaní mali ešte naplánova-

nú pizzu a potom chceli ísť na pláž pod Katiným domom, rozložiť si táborák a opekať penové cukríky.

Teraz bude musieť zavolať svojej mame a povedať jej, čo sa stalo. Bolo to takmer dokonalé leto. Boli takmer normálna rodina, ale teraz do toho vpadla mŕtvola.

Kate zaklonila hlavu a zavrela oči. Priemerný človek vo svete o mŕtvoly nezakopáva, ale Kate sa to stalo znovu. Pokúša sa jej vesmír niečo naznačiť? Otvorila oči.

„Áno, pokúša sa ti naznačiť, aby si syna vodila na krajšie miesta,“ povedala nahlas.

Vytiahla z priehradky mobil a zapla ho. Našla mamino číslo a už chcela zavolať, ale potom si otvorila internetový prehľadávač a zadala „nezvestný chlapec, Devon, UK“. Vonku pri čerpacej stanici, medzi dartmoorskymi kopcami, nebol dobrý signál a výsledky sa natiahli až po vyše minúte. Nebolo medzi nimi nič aktuálne o nezvestnom tínedžerovi. Na stránke *Devon Live* sa však objavila správa o sedemročnom chlapcovi. Stratil sa v centre Exeteru a po niekoľkých dramatických hodinách sa dostal naspäť k rodine.

Potom zadala „detektív hlavný inšpektor Henry Ko, Devon, UK“. Prvý výsledok bol z miestnych novín.

ZASLÚŽILÝ POLICAJNÝ NÁČELNÍK Z DEVONU A CORNWALLU ODOVZDÁVA ŽEZLO

Článok z minulého týždňa sa týkal policajného náčelníka Arrona Koa, ktorý odišiel do dôchodku. Písalo sa tam, že policajtom bol od roku 1978, prvým príslušníkom ázijského pôvodu v oblasti Devon a Cornwall. Dole bola fotografia s titulkom: „Policajný náčelník Arron Ko dostal pri príležitosti odchodu do dôchodku dar – strieborné putá

s venovaním a medailu za dlhoročnú službu a vzorné správanie – od svojho syna, detektíva hlavného inšpektora Henryho Koa“.

Henry stál na zábere vedľa otca pred exeterskou policajnou stanicou so zarámovaným darčekom. Arron Ko bol v porovnaní so svojim fešáckym synom korpulentný, ale Kate videla podobu.

„Aha! Preto je tu taký mladý detektív hlavný inšpektor. Rodinkárstvo,“ zamrmlala Kate. Nepáčila sa jej žiarlivosť, ktorú objavila vo vlastnej hlave, ale nemohla si pomôcť a musela sa s Henrym porovnať. Štyri roky drela ako mulica, všetko obetovala, aby ju ako dvadsaťpäťročnú povýšili na detektívku v civile. Henry Ko mal ledva niečo po tridsiatke a už bol z neho detektív hlavný inšpektor, o dve hodnosti vyššie ako obyčajná detektívka. Spomenula si na svoje pôsobenie v policajných radoch, na svoj život v Londýne.

Keď pracovali na prípade sériového vraha známeho pod prezývkou Kanibal z Deviatich brestov, Katiným šéfom v metropolitnej polícii bol detektív hlavný inšpektor Peter Conway. Jednej noci, po návrate z miesta činu, na ktorom sa našla štvrtá obeť, Kate rozlúskla prípad – zistila, že Peter je Kanibal z Deviatich brestov. Keď Petra konfrontovala, takmer ju zabil.

Niekoľko mesiacov pred touto osudovou nocou mali Kate a Peter pomer a Kate vtedy netušila, že je v piatom mesiaci tehotenstva a čaká Jaka. Keď sa prebrala v nemocnici, už bolo na interrupciu neskoro.

Novinári sa na prípade vyzúrili. Kate sa ako policajtká úplne znemožnila a mala po kariére. Keď sa narodil Jake, bola na tom zle. Doľahla na ňu trauma z prípadu, náhle neplánované materstvo a popôrodná depresia. Začala piť.

V priebehu rokov ju pri starostlivosti o Jaka veľakrát zastúpili rodičia, ale problémy s alkoholom sa u nej ešte zhoršili, až napokon skončila na liečení. Kate sa závislosti zbavila, ale na všetko ostatné už bolo neskoro. Keď mal Jake šesť rokov, jej rodičia ho dostali do opatery a posledných desať rokov zostali jeho zákonnými zástupcami.

Abstinencia bola namáhavá. Kate si musela prebudovať život a s Jakom sa stretávala aspoň cez víkendy a prázdniny, ale jeho detstvo sa už takmer skončilo. Tú stratu stále cítila ako ostré úlomky skla. Stratu Jaka a milovanej policajnej práce.

Niekoľko zaklopal na okno auta a Kate sa mykla. Jake mal teraz na sebe priliehavé čierne džínsy a modrú mikinu. Do tváre sa mu vrátilo trocha farby. Kate otvorila okno.

„Mama, máš nejaké peniaze? Chcem si kúpiť cornwallskú taštičku a čokoládu. Som hladný.“

„Jasné,“ odvetila. „Už ti je lepšie?“

Prikývol a usmial sa na ňu. Kate mu úsmev opätovala. Vzala peňaženku a vošli do budovy čerpacej stanice.

Akokoľvek sa snažila, nedarilo sa jej vyhnať z hlavy obraz chlapca, ktorý sa vznáša pod vodou. Frustrovalo ju, že bude musieť čakať, kým sa o ňom niečo vyskytne v správach.

4

O šesť týždňov neskôr

Kate vyšla cez vŕzgajúce drevené dvere ashdeanskeho komunitného centra a zadívala sa ponad strechy k vlnám, ktoré sa rozbíjali o hrádzu. Vietor zavýjal a šklbal jej vlasmi. Vybrala si z kabelky škatuľku cigariet, jednu vytriasla a zašla pod striešku, aby si ju mohla zapáliť.

Na stretnutí Anonymných alkoholikov bolo v tento studený októbrový večer okolo dvadsať až tridsať ľudí, a keď teraz prechádzali okolo nej, kývli jej na pozdrav. Dívala sa, ako sa v mrazivom vetre so sklonenými hlavami náhlia k svojim autám.

Chlad napokon premohol aj ju. Kate si posledný raz náhlivo potiahla z cigarety, nedofajčený ohorok odhodila na zem a zašliapla ho opäťkom. Vykročila k autu, netešila sa na návrat do prázdneho domu. Cesta už bola tmavá a opustená. Auto mala zaparkované na konci cesty v medzere medzi radovkami. Keď k nemu došla, vedľa jej starej modrej fordky bolo natlačené biele BMW. Dvere na bavoráku sa odrazu otvorili a vystúpila z neho chudá žena s bledou tvárou.

„Kate?“ oslovila ju s londýnskym prízvukom. Hnedé vlasy mala začesané dozadu z vysokého kostnatého čela a hlboko posadené oči jej lemovali tmavé kruhy, ktoré Kate pripomenuli medvedíka čistotného. Spoznala v žene novú tvár zo stretnutia Anonymných alkoholikov.

„Áno. Stalo sa niečo?“ spýtala sa Kate a v hukote vetra musela zvýšiť hlas.

„Kate Marshallová?“ Žene v mrazivom vzduchu slzili oči. Mala na sebe slivkovomodrú páperovú bundu, ktorá vyzerala ako spací vak, a obuté mala svietivo biele tenisky.

Kate prekvapilo, že ju žena oslovila celým menom. Už predtým na stretnutí niečo hovorila, ale vtedy sa predstavila len krstným menom, ako bolo zvykom medzi Anonymnými alkoholikmi. *Jasné. Je to novinárka*, pomyslela si Kate.

„Bez komentára,“ odsekla Kate, otvorila dvere auta a chcela rýchlo odísť.

„Nie som z médií. Našli ste telo môjho syna...“ povedala žena. Kate zastala s rukou na dverách. „Volal sa Simon Kendal,“ pokračovala žena a pozerala Kate rovno do očí. Ženine výrazne zelené oči boli naplnené smútkom.

„Aha. Prepáčte,“ povedala Kate.

„Oznámili mi, že sa utopil.“

„Áno. Videla som to v správach.“

„Je to nezmysel,“ žena zvýšila hlas.

Kate ten prípad sledovala – niežeby sa mu miestne spravodajstvo až tak podrobne venovalo, ale hovorili o ňom ako o uzavretom prípade. Simon Kendal stanoval s kamarátom, išiel si zaplávať a utopil sa. Jeho telo znetvoril jeden z údržbárskych člnov, ktoré pravidelne hliadkujú na priehrade. V miestnych správach sa zároveň spomínalo, že telo našla Kate. Preto si Kate najprv myslela, že táto žena je novinárka.

„Telo mal celé dobité. V márnici mi ho ani nechceli ukázať... Pozrite sa na toto,“ zvolala žena v hukote vetra. Z vrecka na bunde vytiahla malý plastový fotoalbum, listovala v ňom a našla fotografiu pekného mládenca, ktorý stál pri plaveckom bazéne, mokrý a v plavkách. Na krku mal dve medaily. „Toto je môj Simon. Vyhral krajskú súťaž v plávaní. Chcel sa plávaniu venovať profesionálne.“

Kvalifikáciu do plaveckého tímu na londýnsku olympiádu v dvetisíc dvanástom nedostal len preto, lebo mal zranenie... Hlúpe zranenie..." Obracala stránky fotoalbumu a rýchlo rozprávala, ako keby bolo treba zaujať Katinu pozornosť. „Simon by neskočil do vody oblečený a v noci!“

„Ako sa voláte?“ spýtala sa Kate.

„Lyn. Lyn Kendalová..." Podišla bližšie a prosebne pozrela na Kate. „Čo sa mu podľa vás stalo? Viem, že ste pracovali na polícii. Čítala som, že ste súkromná vyšetrovatelka.“

„Neviem, čo sa stalo Simonovi,“ povedala Kate. Za posledné týždne si tento prípad v mysli odsunula kamsi dozadu. Venovala sa práci a Jakovi, ktorý sa od návratu do Whitstablú správval veľmi odmerane.

„A vôbec vás to nezaujíma?“ Lyn sa triasla. Nahnevanejším gestom si utrela slzy. „Vyučujete predsa kriminalistiku. Pracovali ste ako detektívka. Nestojí smrť môjho syna za pozornosť?“

„Samozrejme, že stojí,“ vzdychla Kate.

„Mohli by sme sa, prosím, niekde porozprávať?“ Lyn zmenila tón na prosebný a odhrnula si z tváre pramene vlasov, ktoré jej tam nafúkal vietor. Kate zišlo na um, či Lyn nemá vypité. Vyzerala, že je na dne, a ani sa tomu nedalo čudovať.

„Áno. Na Roma Terrace v hornej časti promenády je malá kaviareň – volá sa to tam Crawford's. Tam sa stretieme.“

5

Kaviareň Crawford's patrila medzi najstaršie podniky v Ashdeane a zároveň medzi Katine obľúbené. Na čiernych lakovaných stenách viseli fotografie Joan Crawfordovej a Bette Davisovej, nad plastovým pultom zase obrovské dymové zrkadlo, v ktorom sa odrážal veľký medený kávovar, vyblednuté červené kožené boxy aj výhľad na večernú promenádu. V túto chladnú a veternú stredu bola promenáda prázdna. Kate prišla prvá a vybrala box na konci.

Na druhej strane cesty videla zúrivy príboj, čo siahal až po hrádzu. Vlny sa rozbíjali o múr a striekali na zaparkované autá penu a piesok. Na ceste zahučalo biele BMW a zasuňulo sa presne do priestoru za Katinou otlčenou fordou. Lyn vystúpila, otvorila dvere na strane spolujazdca a zobrala si so sebou svetlozelený plastový fascikel a dlhú bundu.

„Už ste si objednali?“ spýtala sa Lyn, keď vkĺzla do boxu oproti Kate.

„Nie.“

Lyn položila zelený fascikel na stôl, potom si z vrecka na bunde vybrala mobil, škatuľku marlboriek stoviek a zlatý zapalovač. Vyzliekla si bundu, pokrkvla ju a sadla si na ňu. Lyn bola drobná a Kate zišlo na um, či to nespravila preto, aby sedeli na jednej úrovni a nemusela na ňu hľadieť zdola.

K ich boxu prišiel Roy Crawford, ktorý vlastnil kaviareň Crawford's od sedemdesiatych rokov minulého storočia. Bol to mohutný chlap s dlhými bielymi vlasmi zopnutými do chvosta a s ružovou hladko oholenou tvárou.

„Želáte si?“ spýtal sa s úsmevom a nasadil si polovičné čítacie okuliare, ktoré nosil zavesené na retiazke okolo krku.